

ODPOVĚDĚT NA VÝZVY SPOJENÉ S MIGRANTY A UPRCHLÍKY DVACET BODŮ AKČNÍHO PLÁNU

Katolická církev po staletí pomáhala a věnovala zvláštní pastorační pozornost lidem, kteří se stali součástí migrace. Dnes, kdy jsme svědky jednoho z největších pohybů uprchlíků a vysídlenců nedávné historie, církev cítí své povolání pokračovat v tomto díle v solidaritě s vysídlenými lidmi a s mezinárodním společenstvím.

Zatímco veliké masy lidí jsou nuceny opustit své vlastní domovy a rodiny kvůli pronásledování, násilí, přírodním katastrofám a bídě, je třeba uznat, že migrace je přirozenou lidskou odpovědí na krizi a dokladem vrozené touhy každého člověka po štěstí a po radosti z lepšího života. Tato skutečnost má se svými důležitými materiálními a duchovními rozměry významný dopad na postoje a reakce lidí na celém světě.

I v současné krizi nás zkušenost učí, že lze najít společné, efektivní a praktické odpovědi. Církev se zaměřuje na spolupráci s mezinárodním společenstvím za účelem účinného řešení ochrany důstojnosti, práv a svobody všech subjektů přesunů, včetně nucených migrantů, žadatelů o azyl, uprchlíků a vnitřních vysídlenců.

Procesy, kterými Organizace spojených národů začala vypracovávat dvě tzv. *globální dohody (Global Compact)* – jednu zaměřenou na bezpečnou, spořádanou a legitimní migraci a další na uprchlíky – představují jedinečnou šanci přinést komplexní odpověď v rámci mezinárodní spolupráce a sdílené odpovědnosti.

Církev již vícekrát vyjádřila svůj postoj k mnohým tématům, která budou zahrnuta do *globálních dohod*, a na základě své dlouhodobé a bohaté zkušenosti má v úmyslu aktivně přispět k oběma procesům. Za účelem podpory tohoto projektu vypracovala sekce pro migranty a uprchlíky (Dikasterium pro službu integrálnímu lidskému rozvoji) ve Vatikánu, po konzultaci s různými biskupskými konferencemi a katolickými nevládními organizacemi zaangażovanými v tomto sektoru, následujících **Dvacet bodů akčního plánu**. Body byly schváleny Svatým otcem. Jsou založeny na tzv. nejlepší praxi, která charakterizuje konkrétní odpověď církve na potřeby migrantů a uprchlíků. Nenárokuje si vyčerpat bohaté učení církve o migraci a azylu, ale řadí se k praktickým úvahám, které katoličtí i nekatoličtí činitelé mohou použít pro doplnění a prohloubení svého dialogu s vládami s ohledem na globální dohody. 20 bodů podporuje sérii účinných a ověřených opatření, která ve

svém celku tvoří celistvou odpověď na výzvy dnešní doby. V souladu s magisteriem papeže Františka vycházejí body z oblasti čtyř sloves: *přijímat, chránit, podporovat a začleňovat*. Každé sloveso vyjadřuje aktivitu a vyzývá k ní. Předpokladem je začít od toho, co je v současné době realizovatelné, a pokračovat k cíli: vybudovat společný domov, otevřený a dosažitelný pro všechny. Je naší upřímnou nadějí, že předložené body budou průvodcem pro politické činitele a pro všechny, kdo mají v úmyslu zasadit se o zlepšení situace lidí nejvíce bezbranných mezi migranty, uprchlíky žádajícími o azyl nebo vnitřními vysídlenci.

Fakta dosvědčují, že migraci tvoří stále více smíšené proudy. V mnoha případech je obtížné zřetelně rozlišit migranty a uprchlíky. Jejich potřeby jsou často podobné, ne-li identické. Proto je dobré jednat tak, aby procesy redakce a jednání vedly k co největšímu souladu dvou *globálních dohod*. Obě *globální dohody* si předsevzaly reálně ovlivnit život lidí, musí proto obsahovat záměry a cíle, kterých je třeba dosáhnout, a stejně tak hodnotící mechanismy výsledků.

Sekce pro migranty a uprchlíky předkládá **Dvacet bodů** jako přínos k vypracování, dojednání a aplikaci *globálních dohod* o migrantech a uprchlících do konce roku 2018. Sekce, v jejímž čele stojí papež František, hájí principy, které jsou základem těchto bodů. Má za cíl intenzivně spolupracovat s mezinárodním společenstvím a začlenit je do *globálních dohod*.

I – Přijímat: otevřít nové legální humanitární a bezpečné cesty pro migranty a uprchlíky

Rozhodnutí emigrovat by mělo být dobrovolné. Samotná migrace by měla být bezpečná, legální a probíhající řádným způsobem. V této perspektivě navrhujeme následující konkrétní kroky:

1. Povzbuzovat státy, aby zabránily jakékoli formě svévolného a kolektivního vyhnání. Princip „non-refoulement“⁴¹ (pozn. princip „nenavracení“) musí být vždy respektován. Tento princip vychází z individuální situace člověka, nikoli z presumpce bezpečnosti daného státu. Státy se musí vyhnout tomu, aby vyhotovovaly seznamy bezpečných zemí, protože mnohdy tyto seznamy nezvládnou uspokojit reálné potřeby ochrany uprchlíků.

2. Vyzvat státy a ostatní aktéry, aby se zvětšil počet a forma legálních alternativních cest pro bezpečnou a dobrovolnou migraci a opětovné začlenění, při respektování principu „non-refoulement“. Konkrétní příklady těchto cest mohou být:

a. Přijetí praxe poskytování humanitární víz, nebo, kde již tato praxe existuje, její rozšíření v rámci národních politických priorit.

b. Větší využívání studentských víz, také pro učňovské programy, a vykonávání praxe, stejně jako pro všechny roviny formálního vzdělávání.

c. Budování humanitárních koridorů, které umožní lidem obzvláště bezbranným, včetně těch, kteří jsou nuceni prchat před konflikty a přírodními katastrofami, legální vstup s humanitárním vízem.

d. Přijetí legislativy, která umožní místní začlenění díky sponzorským darům jednotlivců, komunit a organizací.

e. Přijetí politiky ve prospěch umístování uprchlíků. Pokud má v dané zemi přijímání uprchlíků již právní rámec, pak zvyšování počtu umístěných uprchlíků na úroveň, která uspokojí roční potřebu umístění uprchlíků určenou nejvyšším komisařem OSN pro uprchlíky.

f. Zavedení víz za účelem sloučení členů rodin; pokud se taková víza již zavádí, pak zvýšit počet vydaných víz na všechny členy rodiny (prarodiče, sourozenci, vnoučata).

g. Přijetí takové národní politiky, která umožní všem, kdo jsou nuceni prchat z ozbrojených konfliktů, pronásledování nebo všeobecného násilí ve svých původních zemích, aby byli ihned přijati – byť dočasně – okolními státy, například poskytnutím statusu dočasné ochrany.

h. Zodpovědné a důstojné přijetí migrantů a uprchlíků „začíná jejich prvním zabezpečením v místech k tomu vhodných a útulných. Velké davy žadatelů o azyl a uprchlíků nepřinesly pozitivní výsledky, spíše vyvolaly nová zranění a strádání. Programy přijímání uprchlíků v rodinách, zavedené v různých oblastech, jak se zdá, naopak usnadňují osobní setkání, umožňují lepší kvalitu služeb a přinášejí větší záruky úspěchu“.¹

3. Povzbudit státy, aby přijaly plán národní bezpečnosti, který plně zohlední bezpečnost lidí a práva všech migrantů žádajících o azyl a uprchlíků, kteří přicházejí na jejich území. Může to být například:

a. Vzdělávání příslušníků služby pořádkové policie, působících na hranicích, v oblasti mezinárodního práva se zaměřením na lidská práva a na uprchlické právo.

b. Přijetí takové národní politiky, která bude vycházet vstříc naléhavým potřebám těch, kdo žádají o přijetí, včetně přístupu k základním službám, a to ještě před řešením právních otázek daného žadatele.

c. Přijetí národní bezpečnostní politiky, která upřednostní bezpečnost a ochranu uprchlíků a žadatelů o azyl prchajících z ozbrojených konfliktů, z pronásledování nebo z většinového násilí, aby jim bylo co nejrychleji poskytnuto bezpečí prostřednictvím rychlého procesu identifikace a přijetí.

d. Přijetí národní politiky, která těm, kdo se snaží vstoupit na území, poskytne jinou alternativu než detenci.

II – Chránit: zajistit právo a důstojnost migrantů a uprchlíků

Církev považuje za nezbytné zvolit celistvý a integrační přístup, který staví do středu člověka. Celistvý přístup je nepochybně nejlepším způsobem pro identifikaci a překonávání nebezpečných stereotypů. Vyhýbá se stigmatizaci jednotlivce na základě specifických prvků, bere naopak v potaz veškeré aspekty a rozměry lidské osobnosti vnímané jako celek. „Správné uplatňování lidských práv je skutečně výhodné jak pro migranty, tak pro původní a cílové země. Navrhovaná opatření

¹ Papež František, *Projev k účastníkům mezinárodního fóra „Migrace a mír“*, 21. února 2017.

neznamenají pouhé ústupky migrantům. Jsou v zájmu migrantů, společnosti, která je hostí, a celého **mezinárodního společenství.**²

Migranti, žadatelé o azyl a uprchlíci mají být přijati jako lidské bytosti, za plného respektování jejich důstojnosti a lidských práv, ať už je jejich migrační status jakýkoli. I když má každá země právo kontrolovat své vlastní hranice, migranti a uprchlíci mají být přijati v souladu se specifickými náležitostmi a povinnostmi v duchu mezinárodního práva, včetně zákonů o lidských právech a mezinárodního uprchlického práva. O co více budou otevřeny alternativní a legální cesty pro migranty a uprchlíky, o to méně se stanou kořistí kriminálních sítí, obětí obchodu s lidmi, zneužívání a dalšího využívání v kontextu s nelegálním obchodem s migranty.

Právo na život je zásadní zárukou občanské a politické svobody. Článek 6 mezinárodní úmluvy o občanských a politických právech píše: „*Každá lidská bytost má právo na život. Toto právo je chráněno zákonem. Nikdo nebude svévolně zbaven života.*“³ Každá odpověď migrantům, uprchlíkům a žadatelům o azyl, zvláště při záchranářských a zásahových operacích, musí být především zaměřena na zajištění a ochranu práva na život všech, nezávisle na jejich statusu. V této perspektivě se nabízejí následující konkrétní kroky:

4. Povzbudit státy se značným emigračním přílivem pracujících, aby zvolily takovou politiku a praxi, která by ochránila občany rozhodnuté k emigraci. Několik příkladů:

- a. Zbudování národních informačních systémů a formačních kurzů, které umožní formaci občanů, zaměstnavatelů i příslušníků pořádkových služeb v hraničních pásmech, aby rozpoznali známky nucené práce nebo obchodování s lidmi.
- b. Žádost o národní regulaci a certifikaci pracovních agentur ve službě zaměstnavatelům.
- c. V rámci ministerstva zřízení oddělení, které by se věnovalo otázkám, týkajícím se komunity v diaspoře.
- d. Přijetí národní politiky, která by ochraňovala zájmy a poskytovala pomoc komunitám v diaspoře a migrantům v zahraničí, i skrze konzulární ochranu a legální služby.

5. Povzbuzovat státy s velkým přílivem pracujících migrantů, aby přijaly takovou národní politiku, která by je chránila před zneužíváním, nucenou prací a obchodem s lidmi. Několik příkladů možností:

- a. Prosazování takové legislativy, která by zaměstnavatelům zakázala zabavit zaměstnancům cestovní dokumenty nebo jiné osobní doklady.
- b. Přijetí národní politiky, která by zaručovala rezidentům cizincům spravedlivé zacházení, nezávisle na migračním statusu, a umožňovala by jim nahlásit bez obav ze msty zasahování do lidských práv, násilí, včetně nedobrovolné detence a deportace.

² Prohlášení stálého pozorovatele při Svatém stolci pro OSN a další mezinárodní organizace v Ženevě na 29. zasedání rady OSN pro lidská práva v interaktivním dialogu se zvláštním zpravodajem o migraci, Ženeva 15. června 2015.

³ Právo na život, Listina základních práv a svobod, GA res. 2200A (XXI), 21 UN GAOR Supp. (No. 16) at 52, UN Doc. A/6316 (1966); 999 UNTS 171; 6 ILM 368 (1967).

c. Přijetí národní politiky, která migrantům umožní založit osobní a soukromé bankovní konto, kam mohou i zaměstnavatelé zasílat přímé platby.

d. Přijetí národních zákonů o minimální mzdě, které by zajistily pravidelné vyplácení mzdy, alespoň jednou za měsíc.

6. Povzbudit státy, aby přijaly takovou národní politiku, která umožní migrantům, žadatelům o azyl a uprchlíkům využít co nejlépe svých schopností a vlastních talentů s cílem přispět co možná nejlépe k vlastnímu zajištění a k zajištění vlastní komunity. Několik příkladů:

a. Uprchlíkům a žadatelům o azyl poskytnout svobodu pohybu a pracovní povolení, stejně jako i cestovní dokumenty, které jim umožní návrat do přijímajícího státu v případě, že by našli práci v jiných státech.

b. Rozvoj programů, které kromě velkých center přijetí a identifikace zapojí do přijímání malých skupin žadatelů o azyl místní komunity.

c. Prosazování takové legislativy, která by žadatelům o azyl, uprchlíkům a migrantům dala možnost založit bankovní konto, podnikat a uskutečňovat finanční transakce.

d. Naplňování národní politiky, která migrantům, žadatelům o azyl a uprchlíkům umožní přístup k používání telekomunikací, například karty SIM pro mobil, přístup k internetu, bez zatěžujících procedur a neúměrných poplatků.

e. Prosazování národní politiky, která umožní migrantům a repatriovaným uprchlíkům – nebo těm, kteří mají v úmyslu se vrátit – získat snadněji pracovní příležitosti v zemích jejich původu a povzbuzovat je, aby se znovu začlenili do společnosti.

7. Povzbuzovat státy, aby v tvorbě národní legislativy respektovaly povinnosti, které vyplývají z *Úmluvy o právech dítěte*, aby tak vycházely vstříc bezbrannosti nezletilých bez doprovodu nebo oddělených od své rodiny. Několik příkladů:

a. Přijetí alternativ k povinné detenci, která nikdy není v nejlepším zájmu dítěte, ať už je status migranta jakýkoli.

b. Programy svěření do péče nebo rodinné ochrany pro nezletilé bez doprovodu po dobu, kdy jsou odděleni od své rodiny.

c. Založení center přijetí pro rodiny, nezletilé a dospělé.

8. Povzbuzovat státy, aby respektovaly své povinnosti vycházející z *Úmluvy o právech dítěte* vzhledem ke všem nezletilým migrantům, a doporučit, mezi jiným, následující kroky:

a. Přijetí postupu, který zaručí právní ochranu nezletilých, blížících se ke zletilosti, obzvláště prosazování práv na zachování regulérního statusu, dále zabránit neregulérnosti a následné možnosti detence nebo deportace.

b. Přijetí postupu, který umožní nezletilým pokračovat bez přerušení v započaté školní docházce.

c. Přijetí politiky, která bude vyžadovat registraci všech narozených, čímž poskytne každému novorozenci možnost mít rodný list.

9. Povzbuzovat státy, aby přijaly legislativu, která umožní migrantům, žadatelům o azyl a uprchlíkům rovný přístup ke vzdělání na všech rovinách. Několik příkladů:

a. Naplňování národní nebo regionální politiky, která by migrantům a uprchlíkům umožnila přístup k primárnímu a sekundárnímu vzdělání, nezávisle na migračním statusu.

b. Přijetí politiky, která migrantům a uprchlíkům umožní stejný přístup k základnímu a vyššímu vzdělání jako ostatním občanům.

10. Povzbuzovat státy, aby přijaly takovou národní politiku, která umožní migrantům a uprchlíkům přístup k náležité sociální ochraně. Několik příkladů:

a. Prosazování norem, které by migrantům a uprchlíkům bezprostředně po jejich příjezdu umožnily přístup k právu na zdraví, včetně základní lékařské pomoci, bez ohledu na jejich migrační status.

b. Prosazování norem, které umožní přístup k důchodovému systému dané země a zaručí převod příspěvků sociálního zabezpečení mezi zeměmi, s cílem zabránit situaci, kdy by migranti a uprchlíci pozbyli svých práv z důvodu svého migračního statusu.

11. Povzbuzovat státy k přijetí legislativy, která umožní migrantům a uprchlíkům, aby jim nebyl přidělen status „bez státní příslušnosti“. Několik příkladů:

a. Prosazování legislativy, která by zajistila přiměřenou ochranu a procedurální normy v souladu s právy a svobodami zakotvenými v mezinárodních dohodách, týkajících se osob bez státní příslušnosti, v úmluvách o lidských právech a pokynech vztahujících se k právu na národnost.

b. Realizace legálních a politických reforem, které by umožnily účinně čelit statusu „bez státní příslušnosti“ skrze čtyři oblasti – identifikace, prevence, redukce a ochrana – s podporou uznání státní příslušnosti narozeným dětem.

III – Podporovat: podpořit integrální lidský rozvoj migrantů a uprchlíků

V současnosti je průměrná délka vyhnanství těch, kdo uprchli ze zemí ozbrojených konfliktů, 17 let. I pro pracující migranty může čas prožitý mimo domov trvat několik let. Hostitelské země musí učinit více, než předložit jednoduchou odpověď na první pomoc a základní služby, musí poskytnout struktury, které umožní těm, kteří zůstanou dlouhodobě, aby se mohli realizovat, a přispěli tak k rozvoji hostitelské země. Vzhledem k tomu, že jedním ze základních *Cílů udržitelného rozvoje 2030* je „nenechat nikoho vzadu“, mezinárodní společenství se musí postarat o to, aby zahrnuje do svých rozvojových plánů uprchlíky, žadatele o azyl, pracující migranty. V souvislosti s tím lze navrhnout následující konkrétní kroky:

12. Povzbudit státy, aby uplatňovaly legislativu, která v hostitelské zemi umožní migrantům, žadatelům o azyl a uprchlíkům jejich uznání, přestěhování a další rozvoj kompetencí. Několik příkladů:

- a. Rozvoj politiky, která zaručí migrantům, žadatelům o azyl a uprchlíkům, kteří k tomu mají předpoklady, přístup k dalšímu (terciárnímu) vzdělávání a podporu.
- b. Přijetí politiky, která migrantům, žadatelům o azyl a uprchlíkům umožní rovný přístup k učebním oborům a praxi, aby k tomu měli potřebné podmínky, ve stejném kritériu aplikovaném na občany.
- c. Přijetí politiky, která umožní zúročení, validaci a uznání akademických a profesních titulů, včetně odpovídajících vyššímu vzdělání migrantů a uprchlíků, například prostřednictvím meziuniverzitních, bilaterálních a multilaterálních dohod.

13. Povzbuzovat státy, aby přijaly politické a praktické normy, které usnadní místní integraci migrantů, žadatelů o azyl a skupiny uprchlíků. Například:

- a. Kde ještě neexistují, prosazení zákonů, které uznají právo uprchlíka a žadatele o azyl na svobodu pohybu a svobodu volby vlastního místa bydliště.
- b. Tam, kde ještě neexistují, prosazování zákonů, které uznávají právo žadatelů o azyl a uprchlíků na práci, na jejich registraci u příslušných národních autorit.
- c. Přijetí politiky, která zaručí přístup k vyučování jazyka a místních zvyklostí, jako i šíření zpráv a informací v jazyce nejbližším národu migrantů a uprchlíků uvnitř hostitelské země.

14. Povzbudit státy k přijetí politiky a praktik, které umožní a ochrání integritu a blahobyt rodiny, nezávisle na migračním statusu. Několik příkladů:

- a. Přijetí zákonů, které umožní uprchlíkům a migrantům připojení k jejich rodinám, přiznají členům rodiny právo na práci. Podmínkou pro spojení nezletilých s jejich rodiči nemůže být požadavek minimální mzdy nebo důkaz o schopnosti uspokojit finanční potřeby.
- b. Přijetí zákonů, které rozšíří prostor politik spojení rodin s cílem spojit všechny členy rodiny (včetně prarodičů, sourozenců a vnoučat), aby bylo umožněno celé rodině zůstat nerozdělena v procesu relokace.
- c. Přijetí politiky, která podpoří hledání rodinných příslušníků a jejich setkání.
- d. Přijetí norem, které zakáží zneužívání mladistvých pracujících a zajistí, že jejich práce bude bezpečná a nebude ohrožovat jejich zdraví a jejich zdárný rozvoj, nebo ohrožovat možnosti vzdělávání.

15. Povzbuzovat státy, aby přijaly takovou politiku a praxi, která migrantům, žadatelům o azyl a hendikepovaným uprchlíkům nebo uprchlíkům se zvláštními potřebami zaručí stejné možnosti, jaké jsou nabízeny ostatním postiženým občanům. Několik příkladů:

- a. Naplňování politiky, která umožní všem postiženým osobám přístup k vybavení pro postižené (například vozík, asistenční pes, naslouchátka aj.).
- b. Přijetí politiky, která urychlí přístup ke speciální výchově nebo profesní formaci, i ke zdravotní službě pro postižené nezletilé bez doprovodu.

16. Povzbuzovat mezinárodní společenství k navýšení příspěvků na pomoc v naléhavých případech v zemích, které přijímají velký počet uprchlíků a migrantů, prchajících ze zemí ozbrojených konfliktů, aby všichni mohli této pomoci využít, nezávisle na svém migračním statusu. Několik příkladů:

a. Výzva dárcovským státům, aby uzpůsobily svou materiální i humanitární pomoc ve prospěch zdravotnické infrastruktury, výchovných a sociálních služeb v oblastech přijetí hned po příchodu. Například financovat stavbu větších učebních prostor a formaci učitelů v místech, kde lokální již nestačí a neodpovídají potřebám.

b. Výzva, aby dárcovské země přijaly politiku, která umožní vyhradit část pomoci, programů a služeb určených uprchlíkům a migrantům pro místní rodiny se stejnými ekonomickými a sociálními problémy.

17. Povzbudit státy, aby přijaly politiku a praxi, zaručující všem emigrantům a uprchlíkům náboženskou svobodu vyznání i náboženské praxe, nezávisle na jejich migračním statusu.

IV – Začleňovat: obohatit komunity větším zapojením migrantů a uprchlíků

Přítomnost migrantů a uprchlíků je příležitostí k vytvoření nového porozumění a rozšíření obzorů. To se vztahuje jak na ty, kteří jsou přijímáni a mají zodpovědnost respektovat hodnoty, tradice a zákony komunity, která je přijímá, tak na místní obyvatele; ti jsou povoláni k tomu, aby rozpoznali přínos, kterým může každý migrant blahodárně přispět celé komunitě. Obě skupiny se vzájemně obohacují svou interakcí. Komunita jako celek je posílena aktivní účastí všech svých členů, jak původních obyvatel, tak migrantů. To platí i tehdy, když se migranti nebo uprchlíci rozhodnou vrátit do své vlasti. V této souvislosti se nabízí následující konkrétní kroky:

18. Na základě pojetí, že integrace není ani asimilace, ani inkorporace, ale obousměrný proces, který v zásadě vychází ze vzájemného uznání bohatství kultury druhého, povzbudit státy, aby přijaly takové zákony, které usnadní místní integraci. Například:

a. Přijetí ústavních zákonů a nařízení, které zaručí občanství všem lidem, kteří se narodili na území daného národa.

b. Přijetí zákonů, které rychlou cestou umožní všem uprchlíkům získat občanství.

c. Přijetí systému udělování občanství, který bude vycházet z práv a potřeb. Přidělení občanství nemůže být závislé na ekonomických podmínkách nebo osobním majetku.

d. Přijetí zákonů, které zaručují udělení občanství bez požadavku nových jazykových znalostí, zvláště pro žadatele starší 50 let.

e. Přijetí zákonů, které usnadní legální migraci ostatních rodinných příslušníků cizinců pobývajících v dané zemi.

f. Přijetí zákonů, které umožní regulaci stavu cizinců, kteří mohou zažádat o dlouhodobý pobyt v hostitelské zemi.

19. Povzbudit státy, aby přijaly politiku a programy, které budou aktivně prosazovat pozitivní vizi migrantů a uprchlíků a solidaritu vůči nim. Například:

- a. Nabídka finančních příspěvků obcím nebo náboženským společnostem pro organizování aktivit, které ukážou pozitivní kulturní aspekty cizinecké komunity.
- b. Organizace veřejných kampaní, které budou ukazovat a prosazovat pozitivní příklady jednotlivců i skupin, kteří přijímají uprchlíky a migranty a začleňují je ve svých místních komunitách.
- c. Veřejné informace nechtě jsou šířeny v jazyce, kterým hovoří většina migrantů a uprchlíků.
- d. Přijetí politiky, která podpoří pohostinnost v rámci místních komunit a aktivně se snaží přijímat a začleňovat migranty v místní komunitě.

20. Pokud jsou cizí státní příslušníci nuceni prchat před násilím nebo přírodní krizí, mají často nárok být začleněni do programu dobrovolného navracení do vlasti nebo evakuace. V těchto případech je třeba povzbudit hostitelský stát, dárcovské země a země původu, aby umožnily takovou politiku a proceduru, které usnadní jejich znovuzачlenění v zemi původu. Několik příkladů:

- a. Navýšení příspěvků určených k posílení infrastruktur v oblastech návratu nebo posílení poskytnuté pomoci v přechodném období pro pracující, kteří se vrací do své vlasti, protože byli zasaženi krizí v cizí zemi.
- b. Přijetí zákonů, které uznají a umožní validaci studijních nebo profesních titulů získaných v zahraničí občany, kteří se navrací do své vlasti, za účelem umožnit rychlý přístup k trhu práce těm, kdo mají certifikovanou odbornou způsobilost (např. odborní učitelé, elektrikáři, zdravotní personál, dělníci pracující s těžkými stroji).

ⁱ Pozn. překladatele: „1. Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.“ Čl. 33 Zákaz vyhoštění a navracení (refoulement), Úmluva o právním postavení uprchlíků 1951.